

Riishøj (SF):

Jeg har kun et enkelt spørgsmål til udenrigsministeren, og det lyder i sin enkelthed: Hvornår har central- og østeuropæiske landes regeringer udtrykt begejstring over topmødet i København?

Jeg har set alle mulige reaktioner, f.eks. at man har trukket på skulderen, men jeg har aldrig set begejstring udtrykt. Det, der er sagen, er, at man har ønsket en tidsramme for forhandling om medlemskab, og man har i København fået nogle kriterier, som man 100 gange før har hørt skal opfyldes, før et medlemskab bliver en realitet. Men hvornår har man udtrykt begejstring?

Dertil kommer også den økonomiske virkning af aftalen, og jeg har i hvert fald på polske beregninger forstået, at aftalen betyder højest 155 mio. dollar lettelser om året over 5 år. I øjeblikket har Polen et underskud på 1 mia. ecu om året i samhandelen med EF. Hvornår har Polen f.eks. udtrykt begejstring over Københavntopmødets økonomiske konsekvenser? Jeg har som sagt set reaktioner, hvor man synes at have trukket på skulderen og sagt o.k., men jeg har aldrig set begejstring. Men der må være en eller anden erklæring, som udenrigsministeren kan henvise til.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg synes nu heller ikke, at udenrigsministeren skal få lov at slippe så let, så jeg vil godt spørge udenrigsministeren: Hvordan kan ministerens ønske om, at EF bliver repræsenteret i FN på en af de permanente pladser i Sikkerhedsrådet, forenes med Edinburgh-afgørelsen, der jo netop om den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik fremhæver, at det overstatslige princip ikke finder anvendelse, at det udenrigs- og sikkerhedspolitiske samarbejde er et mellemstatsligt samarbejde, og at den fælles politik skal udformes i Rådet i enstemmighed?

Det synes jeg at udenrigsministeren er forpligtet til at forklare. Vi har oplevet, at statsministeren har måttet tage afstand i medierne fra sin udenrigsminister, men udenrigsministeren bør én gang for alle sige, hvad det egentlig var, der lå bag hans udtalelser.

Ifølge Politiken den 29. september i år har udenrigsministeren på et pressemøde i FN bl.a. udtalt: »Personligt mener jeg i øvrigt, at

det vil være en naturlig følge af Maastricht-aftalen, at EF bliver repræsenteret på en af de permanente pladser. Men det vil næppe fremme reformerne at fremsætte et sådant forslag endnu.«

Hvad er det så, ministeren mener? Udtalelsen harmonerer bestemt ikke med Edinburgh-afgørelsens afsnit om udenrigs- og sikkerhedspolitik, der netop fremhæver, at udenrigspolitikken ikke har overstatslig karakter, men består af et mellemstatsligt samarbejde, og at beslutningerne i Rådet skal ske ved enstemmighed.

»Kom nu med et klart svar!« vil jeg sige til udenrigsministeren. Jeg synes faktisk, at den vigtige sag, som Danmarks befolkning også den 18. maj i år stemte om, fortjener et klokkeklart svar fra Danmarks udenrigsminister.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Lad mig allerførst sige – som det også er fremgået – at regeringen og jeg i allerhøjeste grad agter at deltage i debatten om disse ting. Det er ikke det, der står os imellem, for jeg mener, at vi har brug for at stimulere debatten og høre mange synspunkter.

Men situationen er jo en helt anden, end vi har været ude for før. 7 af 12 medlemslande er enige om, at man skal stå på Lissabon-erklæringens grund, og da nu hr. Ellemann-Jensen så gerne vil diskutere og bruger udtrykket strudsepolitik, vil jeg bede hr. Ellemann-Jensen om at komme ud af busken.

På hvilke punkter er det, at Venstre og hr. Ellemann-Jensen ønsker at fravige Lissabon-erklæringens grundlag, som også er det grundlag, som de fire EFTA-lande har ansøgt om medlemskab på? Hvor er det, det skal ændres?

Hr. Ellemann-Jensen har sagt, at det ikke er det dér med Kommissionen. Men hvad er det så for punkter, hvor hr. Ellemann-Jensen støtter de store landes ønsker om forandringer i denne omgang?

At forandringer vil komme på længere sigt og kan komme på tale i forbindelse med en regeringskonference i 1996, er indlysende, og i den forbindelse har vi brug for at få afklaret, hvad der skal være den danske indsats under en sådan regeringskonference. Men på nuværende tidspunkt skylder hr. Ellemann-Jensen svar på, hvor det er, vi skal fravige det grundlag, som er lagt under den tidligere regering,